

»Ti, Luka Prismuka, nam boš pomagal, si razumel? Tistole graščino bi radi obiskali nocoj. Pojdi tja, zabavaj graščaka in njegove ter prosi nato za prenočišče. Ponoči pa, ko boš zaslišal žvižg, nam odpri vrata. razumeš? Če ne narediš vsega tako, kakor sem ti zapovedal, te obesimo jutri zarana na prvo drevo. Pojdi!«

Luka Prismuka se je veselo poslovil od razbojnikov in jo mahnil proti graščini.

Tam so ga sprejeli z odprtimi rokami in so se pozno v noč zabavali ob njegovih burkah in šalah.

Nato so se odpravili spat.

Tedaj je Luka Prismuka zaslišal žvižg.

Šel je in odklenil vrata.

Trije zakrinkani razbojniki so planili v graščino z ostrimi noži v rokah.

Luka Prismuka pa je tedajci skočil vrh stopnic in se pričel na vse grlo krohotati.

Graščak, njegova družina in služinčad, ki še niso bili pospali, so bili takoj na nogah.

Med vriščem in hrupom so pregnali razbojnike, ki so preklinjaje zbežali nazaj v gozd.

Luka Prismuka pa je ostal vrh stopnic in se še zmeraj krohotal.

»Lopov!« ga je nahrulil graščak. »To si napravil ti! Zgrabite ga in ga vrzite v ječo!« je zaukazal svojim ljudem.

Vse Lukovo zatiranje, da ni mislil nič slabega, ni pomagalo.

Zaprli so ga in imajo menda zaprtega še danes.

Zato pa tudi na svetu ni pravega veselja več, ker ni Luke Prismuke, da bi ljudi zabaval; pač pa je mnogo takih razbojnikov in potepuhov, ki svet samo sleparijo in goljufajo, a kljub temu uživajo svobodo.

Nemara bo tedaj bolje, kadar se bo izkazala nedolžnost Luke Prismuke.

Kdaj in kako — pa nihče ne ve.

Bela vojna

„Dajmo se kepat!“

Stanko veli,

„saj se domov nam
še nič ne mudi!“

Rada ubogata

Miha, Boštjan —
vname se bitka
sred snežnih poljan.

Kepa za kepo

po zraku frči,
naši fantiči
so mokri že vsi.

Kaj pa doma bo,
nobeden ne ve,
ako povrh še
obed zamudé ...